

Srebrenički “krunski svedok” : Poražavajuća istina o Haškom Tribunalu

By [Edward S. Herman](#)

Global Research, January 26, 2011

10 January 2011

In-depth Report: [THE BALKANS](#)

Анализа књиге о Сребреници, Герминала Чивикова (оригинал на немачком: “Der Kronzeuge”, 2009, превод Џона Лофланда): „кrunски Сведок- поражавајуће чињенице о Међународном кривичном суду за бившу Југославију“:

Ова књига доказује „да Трибунал не поступа у складу са традиционалним међународним правом“—то је пре свега политичка, а не правна институција, која има своју зацртану политичку улогу. Ово није први стручни рад који се обрачунава са Трибуналом- Лофландова властита књига „Травести“ у издању „Плутоа“, 2006, и књига Мајкла Мандела „Како је Америка прошла некажњено са убијањем“, у издању „Плутоа“, 2004, су такође веома снажне критике Трибунала.

Али ова Чивикова књига је уникатна у свом веома интензивом и изузетно ефикасном фокусу на само једног сведока: Дражена Ердемовића, као и на хашке тужиоце и судије који су се бавили овим сведоком. Ердемовић је био кључни сведок тужилаштва, једини у свим суђењима разним Српским војним и цивилним актерима конфликта, који је у ствари „својевољно“ потврдио своје учешће у масакрима босанских муслиманских заробљеника. Због тога је од великог значаја и интереса то што је Чивиков овде био у стању да веома убедљиво докаже да је овај „кључни“ сведок обичан шарлатан, лажов и плаћеник, и да су хашки тужиоци и судије ефективно учествовали у завери, тако што су дозволили да екстремно дубиозни и контрадикторни наводи овог „сведока“, буду прихваћени у суду без верификације, и поштеног и неутралног унакрсног испитивања.

Ердемовић је био члан јединице „Десети диверзантски одред“ при армији босанских Срба, тима од осам људи, за који је тврдио да је стрељао 1,200 босанских муслиманских заробљеника на газдинству Брањево северно од Сребренице, у Босни, 16-ог Јула 1995.

Ердемовић је признао да је лично убио између 70-100 заробљеника. Иницијално је био ухапшен од стране Југословенских власти 3-ег Марта 1996, и одмах оптужен за ратне злочине, да би под притиском Америке био испоручен Хашком трибуналу, по тадашњој тврдњи хашких званичника- само привремено, а у стварности је „задржан“ за стално.

Након тога је био оптужен, процесирао и осуђен на три и по године затвора за своје злочине. То је била необично блага казна за некога ко је сам признао убиство „стотињак“ људи, али много оштрија него што је он сам очекивао када је пристао да сведочи у Хагу- очекујући комплетан имунитет, што произилази и његовог интервјуа

новинару „Ле Фигара“ Реноу Жирарду („Босна: Признање ратног злочинца“, „Ле Фигаро“ 8 Март 1996). Он је тврдио да је имао споразум са Хашким трибуналом: „...да ће му за узврат за сведочење бити омогућено да се усели у неку од западних земаља са својом породицом; И да ће наступити као сведок, а не као оптужени, као и да ће на тај начин избећи било какву казну!“

Но, због његовог „јавног“ хапшења, веома озбиљне оптужнице, и створеног публицитета у Југославији, било је потребно осудити га на „неку“ казну да би се „сачувао“ кредибилитет Хашког трибунала. По одслужењу своје казне, завршио је на непознатој локацији као „заштићени сведок“ Хашког трибунала.

Али, чак и пре завршетка свог суђења и пресуде од 3,5 године, он је кренуо са својом улогом „врхунског сведока“ у Хашким (Америчким и НАТО) процесима над оптуженим Србима. Појавио се на пет таквих суђења, и од самог почетка су његове изјаве биле прихваћене као „абсолютна истина“ од стране тужиоца, судија и водећих западних медија.

Једна од најупечатљивијих карактеристика Ерденовићевог случаја јесте чињеница, да иако је именовао седам особа које су извршавале убиства заједно са њим, као и два претпостављена у ланцу команде, који су или наређивали, или пропустили да спрече извршење злочина, нико од њих није никада приведен у Хаг као оптужени за та убиства, или да би посведочио о Ерденовићевим наводима. Ти „саучесници- убице“ су наставили да живе мирно, на дохват руке Хашког трибунала, и у оквиру „његове“ јурисдикције, али потпуно неузнемиравани од те институције, или било какве друге правне јурисдикције, или „примене владавине права“, како би то било нормално за очекивати у овако „озбиљном случају“.

Командант његове јединице, Милорад Пелемиш, за кога Ерденовић тврди да је издавао наређења за убиства, јасно је ставио до знања, у свом интервјуу београдским новинама у Новембру 2005, да хашки истражитељи никада нису направили покушај да га саслушају. Он сам, никада није осетио потребу да се сакрива, већ је живео неузнемиравано нормалан породичан живот са својом женом и децом, у Београду.

...Нити су хашки истражитељи „губили време“ око Бране Гојковића, обичног војника у том „тиму убица“, за кога је Ерденовић тврдио да је био следећи до Пелемиша у ланцу команде (тврдња која је званично ушла у хашке судске документе, а да је нико није додатно образложио или доказао- нити Ерденовић, нити тужиоци, нити судије!). Чивиков овде указује, да су у току ових пет различитих судских процеса у којима је сведочио „врхунски сведок“ Ерденовић, судије само једном упитале тужиоце да ли су икада повели истрагу против ових других, јавно именованих „убица“.

Тада су хашки тужиоци уверавали судије (још давне 1996), да су и други били „предмет истраге“, да би ето након 14 година ми овде сазнали да канцеларија хашког тужилаштва, још увек није саслушала ниједног- јединог од њих!? И од тада (од 1996 године) хашки судије се више никад нису враћали назад на ту „неугодну тему“.

Ако су тих седам убица ликвидирали стотине људи, према Ерденовићевом сведочанству, а знамо да су тужиоци и судије то сведочанство прихватили као истинито, зашто су онда те убице све до сада остали ван домашаја правде?

Овде једна ствар постаје одмах кристално јасна, а то је да Хашки трибунал није

основан да би делио непристрасну правду- да би таква „непристрасност“ ишла чак до таквих екстрема, који су резултирали у избегавање и саботирање хапшења свих непосредних извршиоца масовног убиства босанских муслимана- у једном тако озбиљном случају, који је сам Хашки трибунал чак назвао „геноцидом“.

Дакле, „игнорисање“ саучесника „у злочину“ (њихово неизвођење пред суд) у овом случају, снажно сугерише да су хашки тужиоци и судије били ангажовани у политичком пројекту: Заштите „врхунског сведока“- сведока који је био спреман „да каже све оно што Хашки трибунал буде захтевао од њега да каже; Као и у обструкцији или спречавању изношења било каквих других доказа који би могли да угрозе кредибилитет овог „врхунског сведока“.

Чивиков овде указује, да је Ердемовић једини пут био изложен озбиљном унакрсном испитивању, када је био саслушаван од стране председника Милошевића, у току његовог (Милошевићевог) маратонског суђења. И Чивиков потом успешно доказује, да је председавајући у том случају: Ричард Меј, чинио све у својој (неограниченој) моћи да спречи Милошевића да раскринка Ердемовића и јавно оспори његов (непостојећи) кредибилитет.

У Априлу 2004, босански хрват Марко Бошкић је ухапшен у Пибодију, држава Масачетс, САД, због саобраћајног удеса у пијаном стању. Америчка полиција је убрзо открила у својим досијеима да је Бошкић био члан Ердемовићевог „тима убица“ на локацији газдинства Брањево, што је он (Бошкић) сам признао у току истраге у Америци; Али оно што је било чудно, и што су открили новинари при Хашком трибуналу, јесте да трибунал није имао намеру да захтева екстрадицију тог осумњиченог ратног злочинца и убице по властитом признању. Представник за штампу Хашког тужилаштва је изјавио у Августу 2004, да тужиоц неће захтевати екстрадицију Бошкића, зато што има обавезу да се бави „крупнијом рибом“.

Дакле, убиство стотина људи, као део „удруженог злочиначког подухвата“ (у убиству 1,200 људи), не указује Хашком трибуналу на „крупнију рибу“. То је уствари једна велика и ноторна лаж, када знамо за десетине других хашких процеса против Срба.

За убиства у много мањој размери; Или чак и само због обичног пребијања; Као и за чињеницу да се Хашки трибунал већ годинама „храни“ само „ситном рибом“ из редова Срба...

У стварности, први случај који је „дошао“ у Хаг, је био против Србина Душка Тадића 1996, који је био оптужен за десетине „убиства“; тај случај је евентуално био окончан због недостатка доказа, ослободивши Тадића свих оптужби за убиства, да би га судије потом осудили на 20 година робије због „пребијања“ заточеника!?

И други већи број Срба је добијао вишегодишње затворске казне, не због убијања људи, већ због физичког малтретирања, или једино због „пасивности“, или због пропуштања примене свог командног ауторитета у спречавању кривичних дела (на пример: Драголић Прчак, 5 година; Милојица Кос, 6 година; Млађо Радић, 20 година... између осталих).

Чињеница је да се у хашким архивама највише налазе досијеи „ситних риба“ из редова Срба, док „крупне рибе“ из других етничких група углавном пролазе некажњено.

Из тог разлога, Бошкићев случај не сме да се сврста у категорију не-интересантних „ситних риба“. Пре ће бити, да се перфектно уклапа у патерн „пропушта“ Хашког трибунала- да се пред суд изведу Пелемиш или било који други од седам јавно идентификованих учесника у масакру над муслиманским заточеницима.

Чивикова веома убедљива хипотеза, јесте да је то само још једна манифестација „заштите“ „кључног сведока“, чије веома „подобно“ (политички) сведочење, Хашки трибунал жели да заштити од било каквих јавних изазова у судници.

За њих вероватно, „ситна риба“ попут Бошкића има потенцијал да угрози хашки „сребренички политички пројекат .“

Чивиков овде наглашава упадљиви контраст- између веома алармирајуће и агресивне акције Хашког трибунала и америчких власти у екстрадицији и трансферу Ерденовића у Хаг, у Марту 1996- и ове веома упадљиве „стидљивости“ да се Ерденовићеви саучесници у убиствима, чак само саслушају. Очигледно, да је он (Ерденовић) био виђен као човек кога могу да искористе као средство за постизање циља (не правног, већ политичког), и од тада- па све до сада, Хашком трибуналу ништа више није „свето“!

Још једна упадљива карактеристика „хашке употребе“ Ерденовића, је његово коришћење као „кључног сведока“, чак и када је био проглашен ментално неурачунљивим, и то непосредно уочи изрицања његове пресуде.

Одмах након Ерденовићевог првог признања кривице 31-ог Маја 1996, он је (27-ог Јуна 1996) оглашен од стране судија неспособним за саслушање у току завршнице судског процеса- изрицања пресуде, из разлога што су га психијатри дијагнозовали са „пост-трауматским менталним обољењем“ и ментално неурачунљивим да јавно сведочи пред судом- доктори су тада инсистирали да се он поново прегледа за 6 до 9 месеци, пре било каквог учешћа у судском процесу.

Али већ 5-ог Јула, једва недељу дана након тог лекарског закључка, Ерденовић је изведен као „кронски сведок“ у прелиминарном јавном процесу, да би „публицирао“ и „учврстио“ постојеће оптужбе против Радована Караџића и Ратка Младића.

Тај судски процес српским босанским лидерима је био права „циркуска представа“. Два главна хашка бегунца су још увек били на слободи, тако да нису могли да представљају сами себе, нити су тамо били присутни њихови адвокати. Једини присутни, „радећи“ пуном паром, су били хашки тужиоци и судије- Исти они судије који су Ерденовића прогласили ментално неурачунљивим за било какво сведочење, сада су га „угурали“ на клупу за сведоке, без икакве медицинске документације која би легално оправдала такав поступак!?

Врхунац цинизма и судске нелегалности се огледао у следећем чину- Када је, приликом тог „циркуског поступка“, председавајући судија Клод Џорда објаснио да је Ерденовићев посебан судски поступак (у фази изрицања пресуде) одложен због Ерденовићеве менталне неурачунљивости- и то по његовим следећим речима: „... зато што смо захтевали додатну медицинску документацију,“ - сакривајући од јавности чињеницу да је Ерденовић од стране доктора оглашен ментално неурачунљивим за било какво сведочење (не само у свом поступку)!

Али Џордина „послушничка улога“ у том политичком пројекту иде много „дубље“- он не само да је дозволио Тужиоцу да изведе пре суд особу, управо декларисану

ментално неурачунљивом (читају лудака- примедба преводиоца), већ то чини непосредно, пре него што је том (по властитом признању) масовном убици, изречена пресуда у посебном суђењу- но Џорда је овде отишао чак и „корак даље“: „стављајући до знања Ердемовићу, док је овај седео на клупи за сведоке у фантомском процесу Караџићу и Младићу, да ће му приликом изрицања казне у властитом поступку, бити узето у обзир то како је овде сведочио овде у улози „врхунског сведока“.“

Дакле цео овај судски поступак се базирао на основу непотврђеног и непровереног (и непроверљивог) сведочанства једног болесног човека и масовног убице, кога је очекивао посебан судски поступак и изрицање казне (није чудо да је Ердемовић у таквој „хашкој трговини“ добио само три и по године за убиство стотину људи, док је Србин Душко Тадић добио 20 година робије за „обично пребијање“ заточеника- примедба преводиоца)- да би непосредно након тог „судског циркуса“ (у коме је главни клоун био Ердемовић) били издати налози за хапшење Караџића и Младића.

Оно, за шта су овде „припремали“ Ердемовића, у функцији спровођења политичког програма Хашког трибунала, је било то- да им он помогне да исконструишу цео „случај“ који би доказао линију команде између њега и његових саучесника у убиству на газдинству Браћево и врховне команде босанских Срба, на пример: Караџића и Младића, и пожељно Милошевића. Он (Ердемовић) је ту за њих (Хашки трибунал) обавио веома „траљав посао“, не успевши да докаже непосредно учешће тих лидера, нити да су чак имали било каква сазнања о тој „казненој стрељачкој експедицији“, једино што је успео, је било то да упорно „понавља“, и то неутемељено, да су локални команданти били под директном контролом централне команде босанских Срба.

Ердемовић је тврдио да је непосредну команду приликом те операције масовног убиства, имао обичан војник Бране Гојковић, уз напомену да је у „тиму“ био присутан и један поручник, да би потом убацио у своје сведочанство мистериозног и безименог потпуковника, који је по њему одвео јединицу на место извршења „масовног злочина“, и потом их напустио!?

Ердемовић потом није сигуран да ли је стрељање наредио Пелемиш или тај безимени потпуковник. Затим је тврдио да је Пуковник Петар Шалпура, обавештајни официр армије босанских Срба, имао директну одговорност за тај масакр. Он се колебао око праве улоге и ауторитета Гојковића, понекад га називајући „командантом“ са великим овлашћењима, понекад само обичним „посредником“.

Ердемовић је за себе тврдио да није имао никаква овлашћења и да је био присиљен да учествује у убиствима, али Чивиков овде веома успешно доказује, да је у то време Ердемовић био у чину заставника, и да се у ту јединицу укључио добровољно; Да би упркос свему томе тврдио да је над њиме и поручником Францом Косом у време спровођења овог „крвавог бизниса“ шефовао обичан војник Гојковић“. Таква „линија команде“, према Ердемовићу, је просто невероватна!

Чивиков доказује да су тужилаштво и судије ишли до екстрема (и у томе били веома успешни) да би спречили било какво негирање и преиспитивање Ердемовићевих невероватних, контрадикторних и веома често очигледно лажних тврдњи о „ланцу команде“. Овде је најважније навести њихово (Хашког трибунала) одбијање да пред судско веће позову бар једну од тих „ситних риба“- саучесника у масовном убиству и „надређених“ команданата, који су могли да разјасне многе „дискутабилне чињенице“. Уместо да на „клару за сведоке“ изведу Ердемовићевог „шефа“, поручника Пелемиша, или Пелемишевог „шефа“, пуковника Петра Шалпуру, Хашки

трибунал се задовољио да се „заустави“ на ментално неурачунљивом, и демобилисаном заставнику, који је веома невешто покушавао да „повеже конце“- управо онако како је то ишло у прилог политичког пројекта Хашког трибунала.

Ердемовић и већи број његових колега из „Десетог диверзантског одреда“ су очигледно били плаћеници- да би након окончања балканских ратова завршили служећи под Французима у Африци. Сам Ердемовић је једно време служио у босанској муслиманској армији, потом је прешао у хрватску војску, да би евентуално приступио војсци босанских Срба. Оригиналнo је школован као бравар, али у тој професији није никада радио. За њега је војна плаћеничка служба, а посебно (професионална) улога „врхунског хашког сведока“ очигледно била много више исплатива- док је истовремено сво време понављао за себе, током суђења у Хашком трибуналу, да је он био добар човек, да је мрзео рат, и да је био натеран, противно својој вољи, да учествује у масовном убиству на газдинству Браћево, и да је на крају признао те злочине због гриже своје савести...

И хашки судије су му „поверовали“, никада у њему нису видели ратног плаћеника- убицу, упркос томе што је служио у свим трим зараћеним босанским армијама- и не само то, Хашки трибунал се „надљудским напорима“ потрудио да елиминише било ког другог сведока, који би могао да евентуално демаскира „врхунског сведока“ Ердемовића.

Ипак нису успели да избегну пар „неугодних“ сведока у овом поступку: пуковник Шалпура, сведок одбране у процесу Благовићу и Јокићу, је негирао да је имао било какав ауторитет и команду над „Десетим диверзантским одредом“, и пред судом је изнео убедљив доказ да је овај „тим убица“ био на „службеном допусту“ 16-ог Јула 1995 када су учествовали у масовном стрељању муслиманских заробљеника.

Драган Тодоровић, сведок тужилаштва у поступку против Поповића, и официр Дринског Корпуса армије босанских Срба, је такође потврдио да је овај „тим убица“ био на званичном допусту у време убистава, и да је поручник Кос, а не војник Гојковић задужио убице са наоружањем које је коришћено за извршење злочина, и да се тада Ердемовић добровољно придружио тој јединици, као и чињеницу да га нико није на то присиљавао.

Са изузетком тих „неугодних сведока“ , тужиоци и судије су успели да избаце из судских списа (читај: фалсификују доказе- примедба преводиоца) да је Ердемовићева јединица у време када је извршила злочин на газдинству Браћево, била на званичном службеном допусту у трајању од 10 дана, дакле није била у редовној служби. Хашки тужиоци и судије су такође успешно прикрили чињеницу, која је била заведена у судске списе током иницијалних саслушања Ердемовића, да су он и његови колеге за своју улогу на том ратишту, примили велику количину злата, око 12 килограма- „за своју лојалну службу“. Та исплата, која сугерише „плаћеничку службу“, а не редовну плату од стране армије босанских Срба, никада није истраживана од стране тужилаштва или судија, ни у једном поступку у коме је учествовао Ердемовић, и једино је био предмет пропитивања (покушаја) од стране Милошевића, који је у том покушају био сурово лимитиран од стране судије Ричарда Меја.

Чињенице: да су чланови овог одреда били на службеном одсуству у време извршења злочина 16-ог Јула 1995, као и каснији налази Француске тајне службе о вези између Пелемиша и неколико његових колега из „Десетог диверзантског одреда“ са сабсеквентним регрутовањем за плаћеничку војну службу у Заиру да би се тамо

борили у рату на страни Мобутуовог режима- су веома сугестивне!

Такође је веома сугестивна чињеница: да је ово масовно убиство заробљеника било веома штетно за ратне циљеве босанских Срба, али да је зато било екстремно корисно за прикривене НАТО планове. Овде је очигледно да је Хашки трибунал, који је у служби НАТО земаља, намерно избегавао да истражи сва ова легитимна питања и све друге релевантне везе, који су се наметнули у току овог (фантомског) процеса.

Оваква „заштита“ Ердемовића, и веома очигледан успех Хашког трибунала и НАТО-а, да се овакво проблематично сведочанство прихвати током пет различитих судских процеса против Срба у Хагу, је у великој мери заслуга медија, који су у Америци и Великој Британији прихватили овај фантомски процес по принципу „здрово за готово“, слепо пратећи партијску линију (за додатно истраживање овог случаја, погледајте: Едвард С. Херман и Дејвид Петерсон, „Марлиз Симонс о Југословенском трибуналу: Студија тоталног пропагандног сервиса“, ЗНЕТ, 2004).

То није био случај не само са водећим медијима, већ и са такозваним левичарским и дисидентским медијима, са јединим изузетком „3 Магазина“ у САД, који је објављивао редовне критичке анализе рада Хашког трибунала (посебно издвајамо ауторе: Мандела, Лофланда и Џонстона).

Герминал Чивиков овде посебно указује на једну упадљиву аномалију која је уведена у званична хашка документа, а то је: да је наводно Ердемовићев тим ликвидирао 1,200 муслиманских заробљеника, и то у групама од по десет људи, у временском термину од пет сати, што би практично значило да за је за ликвидацију сваке групе било дозвољено мање од три минута- укључујући њихово извођење из аутобуса, одвођење на место стрељања, њихово стрељање, проверу да ли су ликвидирани и уклањање лешева (једном речју „научна фантастика“). Такође постоје сведочанства, да је током извршења тих радњи било (на страни оптуженог и његових саучесника) конзумирања алкохола, свађе и „пијаног тетурања“ на том локалитету. Како то да онда тужиоци и судије нису никада поставили питање временског оквира у коме је наводно извршен овај масовни злочин? Зашто на моменте тужиоци говоре само о „стотинама“ убијених на газдинству Брањево? Да ли то има везе са чињеницом да је на том локалитету откривено свега 200 лешева, док не постоји (нити је направљен покушај да се начини) ваздушни снимак (еријални фото) са циљем откривања „масовних гробница“ или доказа ископавања и уклањања лешева, са тог локалитета?

Чивиков наводи следеће: „Дакле, убијених негде између 100 и 900? Тај недостатак сазнања, инцидентно, неће касније спречити судије, да неколико месеци касније надувају ту цифру на 1,200, у свом напрасном „расуђивању“, без обзира што нису постојали никакви докази за то- нити у то време, нити у садашње- чак и у супротности са исказима њиховог „врхунског сведока“ Ердемовића.“ Треба поново да се запитамо, зашто онда нису позвали или привели било ког другог учесника у тим злочинима, да би пред судом дискутовали и појаснили те цифре?

Било би веома интересантно сазнати, шта су хашки тужиоци и судије, дискутовали иза затворених врата, конфронтирани и збуњени Ердемовићевим фантомским бројевима, ланцем командовања, улогама, лажима и контрадикцијама. Вероватно су хашки „учесници“ дискутовали те небулозне податке, да би се потом и они и медији заједно, пре очима јавности једноставно правили „лудим“ на све то. Овде нам је данас потребнији, више него икада, неки нови „Викиликс“, да би се позабавио овом Ердемовићевом пародијом- и обелоданио истину, „Викиликс“ који би изазвао хаос и

ломњавау на тренутном Караџићевом процесу, као и у процесу актуелне оптужнице и потере за Младићем.

Али тај циљ ће постићи и овај Чивиков „Сребренички врхунски сведок“, само ако успе да добије у медијима, као и код шире јавности, заслужену пажњу!

Превод: Миодраг Новаковић

Текст на српском језику можете наћи на <http://www.vidovdan.org/component/content/article/37-politika/6342-2011-01-13-22-28-04>

Originalni tekst možete naći на Globalresearch.ca

The original source of this article is Global Research
Copyright © [Edward S. Herman](#), Global Research, 2011

[Comment on Global Research Articles on our Facebook page](#)

[Become a Member of Global Research](#)

Articles by: [Edward S. Herman](#)

Disclaimer: The contents of this article are of sole responsibility of the author(s). The Centre for Research on Globalization will not be responsible for any inaccurate or incorrect statement in this article. The Centre of Research on Globalization grants permission to cross-post Global Research articles on community internet sites as long the source and copyright are acknowledged together with a hyperlink to the original Global Research article. For publication of Global Research articles in print or other forms including commercial internet sites, contact: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca contains copyrighted material the use of which has not always been specifically authorized by the copyright owner. We are making such material available to our readers under the provisions of "fair use" in an effort to advance a better understanding of political, economic and social issues. The material on this site is distributed without profit to those who have expressed a prior interest in receiving it for research and educational purposes. If you wish to use copyrighted material for purposes other than "fair use" you must request permission from the copyright owner.

For media inquiries: publications@globalresearch.ca